

strakte Talemaader, der hverken sagde Ja eller Nej. Han var en Mand med Fynboens aabne Favn og udelukkede nødig nogen fra sit Venskab. Det var netop denne omfattende Næstekærlighed, han skyldte sine mange høje Tillidsposter.

»Nu faar vi jo se, hvordan det altsammen vil og maa og skal udvikle sig. For det er jo saadan, at det snart maa blive aabenbaret, hvad der i det hele og store er Enslevs sande Mening. Der maa jo snart komme en Klaring paa Situationen. Det mener jeg for min Del bestemt.«

»Jeg synes ellers ikke, at hans Mening er til at tage fejl af,« svarede Præsten. »Saa længe hans hvide Hoved er oven Mulde, skal der ikke gælde anden Lov her i Landet end hans Vilje. Hans Hævnnergerrighed og Magtsyge skal hele Folket tjene. Han taaler ingen over sig og ingen ved Siden af sig. Ikke en Gang Vorherre selv.«

»Naa, naa, Gaardbo — naa, naa! Lad os vare os for Overdrivelse. Den Slags haarde Ord gør saavist ingen Gavn. Jeg staar nu i den Formening, at det altsammen tilsidst vil jævne sig og blive til Lykke og Velsignelse for vort kære lille Fædreland. Blot vi ikke forivrer os men ser Tiden an og la'r det hele udvikle sig paa naturlig og tilforladelig Maade. Det mener jeg bestemt.«

Hans Læber rundede sig for igen at modtage Ci-